

AVANTURA KRISTOVA ŽIVOTA

Ivan VLADIĆ,
IV. godina FTS-a

Uzimajući u obzir sve što nam je kao kršćanima preneseno o životu Isusa Krista, otajstvo njegova utjelovljenja, koje je već od početka upućeno k samom otajstvu križa, nosi u sebi skrivenu i jednu istinu o samoj naravi Božjoj. Bog je, naime, avanturist na što i upućuje sama riječ *avantura*. Riječ dolazi od latinskog izraza *advenire* što znači *dolaziti*. Zanimljivo, govoreći o utjelovljenju Gospodina našega Isusa Krista, mi redovito govorimo da je Krist došao na ovaj svijet i da nam neprestano dolazi u liturgiji, osobito u euharistijskim prilikama kruha i vina. Međutim, riječ avantura u sebi nosi i šire značenje; riječ je često o smionom, opasnom, čak i lakoumnom poduhvatu – pustolovini.

Došavši na svijet, Isus Krist nije imao sigurnost koju su imali kraljevski sinovi, iako je Sin Božji; nije imao bogatstva kojima bi mogao osigurati vojsku i moć, iako je on Tvorac svega; nije u došao veličanstvu, u središte najveće metropole svijeta, iako je Središte svega postojećega. Pojavio se, naprotiv, nemoćan i siromašan, već primoran uputiti se preko pustinje u izgnanstvo kao dijete (usp. Mt 2,13-15). Skriven od svijeta, u prašini i znoju radio je kako bi preživio (usp. Lk 2,39-40). Kad je napokon došlo vrijeme njegova djelovanja, vrlo brzo su ga odbacili oni s kojima je dijelio život u Nazaretu (usp. Lk 4,16-30). Unatoč tome nastavlja neumorno pomagati ljudima koji su se našli u tjelesnoj ili duševnoj nevolji (usp. Mk 1,32-39) i nudi im put spasenja (usp. Mt 4,17). Oko sebe okuplja sve one koji su na rubu društva (usp. Mt 8,1-4; 9,27-31), a svojim riječima i djelovanjem zamjerio se prvacima u društvu (usp. Mk 12,12; 14,1-2). Štoviše, nije imao ni svršetak koji se mogao očekivati od Sina Božjega. Bio je izdan, uhvaćen i zatajen (usp. Iv 18,2-4.12.15-18), maltretiran (usp. Iv 18,19-24), izbičevan (usp. Lk 19,1), izrugan (usp. Mt 27,27-31), izjednačen sa zločincem i ubojicom (usp. Mk 15,6-11; Lk 23,18-19), osuđen na smrt (usp. Iv 19,15), raspet na križu (usp. Iv 19,16-22; Mk 15,15) i, konačno, položen u grob (usp. Iv 19,38-42). Cijeli svoj život prihvatio je kao volju Očevu (usp. Mk 14,36).

Ima li veće avanture od ove: biti Bog, a pustiti da stvorenja čine s tobom kako ih volja? Isusa je pržilo sunce, prašila zemlja, kušao đavao, a na koncu su ga ubili ljudi. Isus je svojim životom dao poruku svijetu – prihvatiti vlastiti život kao avanturu. Često se možemo naći kako svoj uštogljeni sjedilački život zatvaramo u utvrde svoje sigurnosti. Bojimo se pustiti rijeku da teče svojim to-

kom ili sunce da i dalje nekontrolirano stvara noć i dan. Strah nas je udaraca koji nas bole, kiše koja nas tjera na djelovanje, na trk koja nam uzima životni komfor. Lakše je kišu motriti kroz prozor, lakše je pustiti druge da trpe udarce – sami. Ne želimo kao kočijaši naših života pustiti uzde jer konj je nerazumna životinja i tko zna kamo će nas odvesti.

Ali Bog – on je pustio uzde, dopustio je svome stvorenju da ga vodi. Isus Krist postao je igračka u našim rukama, ne samo onda nego i danas, osporavan kroz vjekove, ali učeći nas da život nadilazi naše okvire i da su naši strahovi neopravdani. Jer Bog je gospodar života, on nam je život dao i pouzdajući se u njega taj ćemo život svjesnije proživjeti ako ga prihvatimo kao dar. Pokazao je to trećega dana, na uskrsno jutro (usp. Lk 24,35-49). On se nije imao bojati kako će njegov život skončati jer ga je stavio u ruke Očeve. Prihvatio ga je kao avanturu, sa svime što je nosio – i dobro i loše. Uostalom, nije li avantura zanimljiva tek kad je puna preprjeka? Opravši učenicima noge, Gospodin je rekao: „Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih“ (Iv 13,15). Ali ne samo tim činom, nego i cijelim svojim življenjem. To odražavaju i Isusove riječi učenicima kojima nas upućuje da su svi pozvani živjeti tu avanturu života: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta!“ (Mt 28,18-20). Na koncu, ova avantura vrlo je ozbiljan zadatak. Svatko tko ne prihvaća život kao dar Božji ubrzo upada u besmisao i život mu postaje strašan. Bolje je izgubiti život na ovome svijetu – to je avantura na koju smo pozvani.

